

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

De kreet der eeuwen

ZOOALS ONBEWUST DE HEELE MENSCHHEID om vrede roept, zoo stijgt uit 't hart der geloovigen de verzuchting op: „Hoe lang nog?” Men zou dit laatste den kreet der eeuwen kunnen noemen.

Reeds in de dagen van Seth werd door het beangst gemoed de smeeking geuit: Hoe lang nog? Seth en zijn vrome tijdgenooten werden te midden van de toenemende boosheid van Kains nakomelingen en van het wassend verderf van die eerste eeuw, uitgedreven om den naam des Heeren aan te roepen. Ze vereenigden zich rondom Hem en ze riepen van den grond van hun hart: Hoe lang nog?

In Davids dagen vinden wij hetzelfde, maar in veel beslister vorm ons medegedeeld. David zelf roept het eenige malen uit, als hij omgeven is door de vijanden des Heeren: „Heere, hoe lang zult Gij toezien?” „Hoe lang zullen de goddeloozen van vreugde opspringen?” Asaf stelt de vraag: „O God, hoe lang zal de wederpartijder smaden; zal de vijand Uw naam lasteren?” „Hoe lang, Heere?” En de wijze Ethan laat eveneens voor 't aangezicht des Heeren den bangen kreet hooren: „Hoe lang, o God? Hoe lang nog?”

Dit alles is profetie van de bange tijden, die naderende zijn. Als straks Gods vreeselijke gerichten over deze arme aarde zullen worden uitgestort, zal door duizenden martelaren de kreet worden geuit: „Hoe lang, o heilige en waarachtige Heerscher! oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet van degenen, die op de aarde wonen?”

En gedurende dezen genadetijd stijgt eenzelfde verzuchting tot God op: Hoe lang? Hoe lang? Niet om de wraak des Heeren af te bidden, maar om God te smeeken, toch een einde te maken aan al de vervolgingen, aan al den haat tegen Hem en de Zijnen, aan al het lijden van lichaam en geest.

Nee, we denken nu niet aan geldelijke zorgen met al de droeve gevolgen. Ook die veroorzaken leed en tranen. Er is wel geen tijd geweest als de onze, waarin zoo de heele wereld in schuld en in armoede verviel. Maar we denken aan de vele vervolgingen der Christenen in den loop der eeuwen. En we denken aan het veldwinnend atheïsme, de godloosheid onzer dagen; aan de onbeschrijflijke vijandschap, die zich thans openlijk op de grofste wijzen openbaart jegens God en jegens Christus. En daarom zucht het hart van millioenen geloovigen naar het einde; daarom doen zij den kreet der eeuwen hooren: „O God! moeten Uw vijanden nog langer U bespotten? Moet Uw naam nog langer gelasterd worden? Heere, hoe lang? Hoe lang?”

TER BEVORDERING VAN BIJBELKENNIS

Gelofte.

Hand. 23 : 12. Als het dag geworden was, maakten sommigen van de Joden een samenrotting... zeggende, dat zij noch eten, noch drinken zouden, totdat zij Paulus zouden gedood hebben.

MEN MAKE ZICH NIET ONGERUST OVER HET leven van de samenzweerders tegen Paulus; zij zijn heusch den hongerdood niet gestorven. De Joodsche geleerden wisten wel wegen uit te denken, om uit dergelijke impasses te geraken.

In een geval als dit gold het volgende:

„Wanneer iemand door een gelofte zichzelf voedsel ontzegt heeft, wee hem, wanneer hij eet; maar ook: wee hem, wanneer hij niet eet.

„Wanneer hij eet, overtreedt hij zijn gelofte, maar wanneer hij niet eet, overtreedt hij tegen zijn leven. Wat moet zoo iemand doen? Hij moet naar de geleerden gaan, en zij zullen hem losmaken van zijn gelofte, want er staat: De tong der wijzen is medicijn.” (Spr. 12 : 18.) s.

270

WAT EEUWIG BLIJFT

KORT VOOR HAAR VOORGENOMEN huwelijk werd zij door een vreeselijke ziekte op het krankbed geworpen. Een operatief ingrijpen bracht schijnbare herstelling, zoodat de voorbereidselen voor het begeerde huwelijk voortgezet werden. Doch reeds spoedig kwam de krankheid met dubbele hevigheid terug. Het werd haar nu duidelijk, dat zij sterven moest. Sterven in den bloei van haar jaren, scheiden van het lachende leven, van allen die haar lief waren, van haar geliefden bruidegom, wat was dat hard! In plaats van het jonge leven te genieten, daar neerliggen in groote pijn, zonder hoop op herstel! Geen wonder, dat het stormde in haar hart. Maar daarna werd ze stil tot God. Hij, die over storm en zee gebiedt, maakte 't ook bij haar van binnen rustig. Een dienstknecht des Heeren, die haar geregeld bezocht, zette zich op een keer bij haar neer, terwijl zij juist door pijn werd gekweld. Hij zocht naar woorden van troost, maar kon ze niet vinden. Toen sprak het meisje opeens zelf, en zei met stralende oogen: „Wij dan, gerechtvaardigd door het geloof, hebben vrede bij God door onzen Heere Jezus Christus.” En toen zij eenige dagen daarna haar einde voelde naderen en van allen afscheid genomen had, zong zij:

Oneindige liefde! hoe rijk maakt Gij toch!

Gij mint ons, o Heiland! wat wenschen wij nog?

Wij danken U,

O Heer! reeds nu,

Om eenmaal hier boven

U eeuwig te loven!

Om dan, de hand op de borst leggende, met klare stem den laatsten regel uit te jubelen:

Geen macht kan dit heil *mij* ontrooven!

A. DE J.

Eén Duitscher is er maar, dien men „der alte Herr” noemt. Dat is de grijze Rijkspresident Von Hindenburg, den man, die zich opnieuw beschikbaar heeft gesteld voor het hoogste ambt in Duitschland. We weten van hem, dat hij dit niet in eigen kracht heeft gedaan, want hij is iemand, die op God zijn vertrouwen stelt en alles van Hem verwacht.

